Не співай нам, бандуристе,
Дум-пісень гучних
Про козацькії події,
Про татар лихих.

І про славу України
Годі голосить,—
Слава — хвиля: піднялася
Та і зникла вмить.

Заспівай лиш нам, кобзарю,
Про наш тихий край,
Надто тихий, як в безвітря
Над річкою гай;

Про обідрану хатину
У рідним селі,
Як красується пшениця
На чужій ріллі;

Як старанно хлібороби
Чужий переліг
Орють з досвіта до ночі,
Збиваючись з ніг;

Як дівчина, мов пташина,
На зорі співа,
Поспішаючи до дуки
На чужі жнива.

Заспівай про те, як діти
По рідних хатах
Пухнуть з голоду без ліку
Матерям на страх.

Нехай завжди твоя кобза
Нам про се бринить,
А вже серце, наше серце,
Знайде, що робить.